

Bandes
de so

Henry Mancini: la festa continua

Hazael González

El 1994 ens va deixar un d'aquells compositors sense els quals avui no seriem aquí, ni jo mateix ni molts dels aficionats a les bandes sonores. El mestre Mancini sempre va tenir molt clar que la qualitat d'una partitura per al cine no tenia per què estar enfrontada amb la comercialitat, i viceversa, així que durant tota la seva vida va produir belles bandes sonores que després venia com a patató, gràcies a la facilitat per escoltar-les i taral·lejar-les. Malauradament ja no podem escoltar no-

1964 (*La Pantera Rosa*) que va servir d'inici a una de les sagues més delirants de la mà de Blake Edwards com a director, Peter Sellers com a protagonista i Henry Mancini posant els seus hilarants i festius compassos per subratllar i remarcar totes i cadascuna de les anècdotes, els gags, les guinyades, les situacions ridícules, que culminaria l'any 1993 amb *Son of the Pink Panther* (*El hijo de la Pantera Rosa*), en la qual Roberto Begnini relleva el traspasat Sellers, amb uns títols de crèdit absolutament memorables i el més que co-

possible trobar ningú en aquest planeta que desconegui el tema, però seria molt interessant posar-lo a un aficionat a la música que no l'hagués sentit (o vist) mai perquè ens en donàs l'opinió...

Però com que no només de pantes va viure Mancini, recordem també memorables melodies com el "Baby Elephant Walk" de *Hatari* (Howard Hawks, 1962), les cançons de *Victor/Victoria* (¿Victor o Victoria?), Blake Edwards, 1982, per la banda sonora de la qual se'n va dur l'Oscar, la cançó del mateix títol que els films *Days of Wine and Roses*, (*Días de vino y rosas*), Blake Edwards 1962, que també va obtenir l'Oscar, els conegudíssims compassos de *Breakfast at Tiffany's* (*Desayuno con diamantes*), Blake Edwards 1961, que també se'n varen dur l'Oscar... pràcticament podríem dir que cap dels treballs de Mancini resulta desconegut no ja per als aficionats a la música de cine, sinó per al públic en general, que segurament sense esforçar-se podrà recordar qualsevol de les melodies abans esmentades. ¿Això vol dir que els treballs de Mancini són frívols o vulgars? De cap manera... i per demostrar-ho existeixen peces tan refinades com el seu treball a *Touch of Evil* (*Sed de mal*), Orson Welles 1961, un treball completament jazzístic que va ser precisament el que el va donar a conèixer a Hollywood, o el que és encara més sorprenent, les seves dues úniques incursions en el terreny de l'animació, per a *The Great Detective Mouse* (*Basil, el ratón superdetective*), 1986 i *Tom and Jerry, The Movie* (*Tom y Jerry, la película*), un dels seus darrers treballs, dues peces vertaderament delicioses...

De totes formes, i sigui com sigui, el terreny en què aquest gran home es va moure millor va ser sens dubte en les festes, i precisament un dels treballs amb què em quedaria seria *The Party* (*El guateque*), Blake Edwards 1968, una autèntica festa en la qual el repertori musical és imprescindible i inoblidable (si la podeu veure en versió original, amb la veu de Peter Sellers, el personatge del qual nom Hrunsky Kakshy, ja és total). Henry Mancini ens va dur la festa, i a pesar que ell se n'ha anat, nosaltres la continuem en honor seu. Sens dubte, és el millor homenatge que li podem fer... ■

Sed de mal

ves composicions del mestre, però la festa que ell va posar en marxa encara continua...

¿Qui, d'entre qui llegeixen això, no sabria taral·lejar la peça de jazz més famosa de la història, que alhora és un dels temes escrits per al cine més coneguts del món? ¿Què seria de la Pantera Rosa, aquell extraordinari felí d'estirp gairebé surrealista (¿hi ha res de més incongruent que una pantera de color rosa?) i de maneres de caminar característiques que també és un diamant cobdiciat per tots i defensat pel tros de pa de l'inspector Clousseau, sense el "Pink Panther Theme" que li dóna vida? Aquella mateixa *The Pink Panther*,

negut tema interpretat per Bobby McFerrin únicament amb la seva veu, en una filigrana sonora digna de record... Aquesta pantera que al mateix temps és la responsable de la banalització d'un tema de jazz que és impossible de dissociar d'ella, però que si s'escolta per separat com si fos un tema qualsevol (cosa bastant difícil, i ho dic per experiència, perquè quan comença a sonar la famosa pantera ja surt pels altaveus i la seguim veient per molt que tinguem els ulls clucs) un s'adona que és la melodia de jazz més perfecta que s'hagi escrita mai, amb unes cadències i unes notes i subtils variacions de ritmes totalment inoblidables. No crec que sigui